

ДЪЙСТВИЕ ПЕТО.

Слънцето е клюмнало на залъзъ и въ широката стая прѣдметитѣ сж озарени отъ блѣдо златиститѣ лъчи. Въ кѣта прѣдъ голѣмъ иконостасъ е запалено кандило, наредъ по стѣната се редятъ голѣми долапи, направени по старому въ самата стѣна. А на срѣщната стѣна виси часовникъ съ голѣми черни топузи, подъ които махалото се движи насамъ натамъ и издава своето тикъ-такъ, тикъ-такъ. Около стѣнитѣ има диванчета. На сжщата стѣна висятъ двѣ пушки и единъ револверъ редомъ съ часовника.

Хаджи Николина. (Седнала на диванчето до прозорца стои вмислена, безъ да погледне на вѣнъ. Послѣ се чува вечерния звѣнъ на клепалото и тя, съкрушена издига рѣка и се прѣкрѣства).

Пакъ настава тишина.

Хаджи Илия. (Влиза замисленъ и мълчеливъ. Отива до жена си и седа, запушилъ съ цигаре).

Мълчание.

Хаджи Николина. Какво казва Добри?

Хаджи Илия. Богъ да я прости!

Хаджи Николина. Азъ познахъ, че нищо нѣма да излѣзе. Тя още на часа издѣхнала, нали и пипахъ пулса.

Мълчание.

Хаджи Николина. Боже, Боже какво стана въ нашия домъ? Умътъ ми не го побира.